

Nr 36.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt; given Stockholms slott den 30 december 1937.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt.

GUSTAF.

K. G. Westman.

F ö r s l a g

till

L a g**med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt.**

Härigenom förordnas som följer:

När mål å rådhusrätts sammanträde blivit fört till slut, skall dom avkunnas innan sammanträdet ändas. Möter hinder härför i anseende till målets beskaiffenhet, må med domens avkunnande anstå, dock ej längre än tre veckor från det handläggningen avslutades, där ej synnerliga skäl till annat föranleda. Då dom ej genast avkunnas, skall vid målets handläggning tillkännagivas när sådant kommer att ske.

Vad nu är sagt om anstånd med doms avkunnande gäller icke mål angående häktad eller andra slag av mål för vilka särskild skyndsamhet är föreskriven eller eljest skall iakttagas.

Om tiden då dom skall skriftligen utgivas gälle vad Konungen därom stadgar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1938, då förordningen den 30 oktober 1866 angående förändring i föreskrifterna rörande sättet för doms eller utslags utgivande i rådstuvurätt skall upphöra att gälla.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 22 oktober 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, anmäler fråga om *ändrade bestämmelser rörande doms avkunnande vid rådhusrätt* samt anför:

»Bestämmelserna rörande doms avkunnande vid rådhusrätt äro meddelade i förordningen den 30 oktober 1866 (nr 61 s. 3) angående förändring i föreskrifterna rörande sättet för doms eller utslags utgivande i rådstuvurätt. Enligt nämnda förordning skall rådhusrätt genast, efter det saken blivit utförd eller invändning överlämnats till rättens prövning, antingen avsäga dom eller utslag eller ock tillkännagiva viss tid därför. Någon tidsbegränsning för uppskov med domens avkunnande vid rådhusrätt finnes icke. Angivna bestämmelser äga emellertid icke tillämpning å mål angående häktad. Av grunderna till stadgandena i lagen den 2 juni 1922 (nr 214) om tiden för företagande av rannsaking med häktad följer nämligen, att utslag i dylika mål skola meddelas snarast möjligt efter det målet överlämnats till rättens prövning.

I fråga om häradsrätt gälla andra bestämmelser i nu berörda hänseende. Sålunda stadgas i 5 § lagen den 8 mars 1935 (nr 60) med vissa bestämmelser om häradsting att, när mål blivit fört till slut å allmänt sammanträde, skall dom avkunnas innan sammanträdet ändas. Möter hinder härför i anseende till målets beskaffenhet, må dom avkunnas å senare allmänt sammanträde under tinget eller, om det ej kan ske, å särskilt sammanträde som i sådant fall skall hållas snarast möjligt samt senast den 20 juli för vårtinget och senast den 31 december för hösttinget. Där ej synnerliga skäl till annat föranleda, må dock med avkunnande av dom ej anstå till senare allmänt sammanträde än sådant som infaller i fjärde veckan efter den under vilken handläggningen avslutades eller, om allmänt sammanträde ej då hålles, näst därefter infallande allmänna sammanträde under tinget. Ifrågavarande bestämmelser gälla icke mål angående häktad eller andra slag av mål, för vilka särskild skyndsamhet är föreskriven eller eljest skall iakttagas.

I propositionen (nr 4) till 1935 års riksdag med förslag till förenämnda lag anförde föredragande departementschefen bland annat:

Betydelsen av att hos domstolarna inskärpes vikten av doms avkunnande innan sammanträdet ändas, där detta låter sig göra, ligger icke minst däri, att rättens ordförande härigenom föranledes att noggrannare bereda sig till varje måls handläggning vid tinget. Genom det studium av akterna i ett uppskjutet mål och av den till prövning föreliggande rättsfrågan, som genom en dylik bestämmelse nödvändiggöres, blir ordföranden mera skickad för en ändamålsenlig processledning, som kan leda till målets fullständigare utredning och till förebyggande av uppskov. Den koncentration av förhandlingen i ett mål som sålunda kan uppnås är ofta av den största betydelse för målets skyndsamma slutförande.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 4 mars 1935 har riksdagens justitieombudsman ifrågasatt, huruvida icke ändrade bestämmelser rörande doms avkunnande vid rådhusrätt borde meddelas, samt i sådant hänseende anfört bland annat:

Under utövningen av min verksamhet har jag varit i tillfälle iakttaga fall där rådhusrätt låtit med utslags avkunnande anstå under påfallande lång tid. För ett dylikt fall har redogörelse lämnats i min ämbetsberättelse till 1935 års riksdag (sid. 228 o. f.). Uppskovet hade här satts till nära två och en halv månader. Att märka är att det till och med gällt ett mål vari rådhusrätten sedermera funnit sig föranlåten att ådöma urbota straff av ända upp till fyra månaders fängelse. Att fall med ett par månaders anstånd även eljes förekommit har jag för övrigt haft anledning att av uppgifter i tidningspressen bemärka.

I vilken mån nu berörda företeelse kan äga någon motsvarighet också på andra håll undandraget sig säkert bedömande. Även om det får antagas att i stort sett förhållandena i övrigt vid våra rådhusrätter icke ge anledning till mera allvarliga anmärkningar, står det i allt fall för mig utom tvekan att saknaden av reglerande bestämmelser på förevarande område innebär olägenhet. Att rättegångsmålets skyndsamma avgörande är ett intresse av synnerlig vikt behöver icke särskilt framhållas. Angelägenheten härav har vid olika tillfällen av de lagstiftande myndigheterna med skärpa betonats. Och ett uppskov med doms avkunnande exempelvis av sådan längd som i det fall jag nyss omnämnt synes mig näppeligen förenligt med de anspråk som från allmänhetens sida böra kunna ställas på snabbhet i rättskipningen. För närvarande finnes dock knappast någon möjlighet för de kontrollerande myndigheterna att komma till rätta med missförhållanden av det slag ovan nämnts. Så länge ej uttrycklig föreskrift givits är tydligt att en rådhusrätt utan risk att bli fälld till ansvar för tjänstefel kan tillåta sig stor frihet i nu angivet hänseende.

Justitieombudsmannen erinrade därefter om departementschefens förut återgivna uttalande samt anförde vidare:

Vad departementschefen anfört läser även kunna åberopas till stöd för uppfattningen att ej heller för rådhusrätternas del förevarande område längre bör lämnas praktiskt taget alldeles oreglerat. Vad som förekommit i det av mig förut omnämnda, i 1935 års ämbetsberättelse upptagna ärendet utgör i själva verket en god illustration till departementschefens uttalande angående den stora betydelsen, också för själva handläggningen av ett mål, att rätten till anstånd med domens avkunnande begränsas. Efter min tanke kan ej tvivel råda om att redan tillvaron av föreskrifter i ämnet skulle främja ett omsorgsfullt tillvaratagande av föreliggande möjligheter till koncentration och snabbhet beträffande såväl förhandling som avgörande.

I fråga om den sålunda förordade lagstiftningen ansåg justitieombudsmannen att en jämförelsevis sträng tidsbegränsning kunde övervägas. Justitieombudsmannen anförde härom:

Väl läser det för närvarande ej i någon särskilt betydande omfattning förekomma att dom vid rådhusrätt — eller vid annan underrätt — beslutas och avkunnas genast efter det förhandlingen i målet blivit slutförd. Och uppenbarligen har detta förhållande främst sin grund i själva det sätt varpå domsmaterialet förebringas och protokollföres. Att i följd härav vissa svårigheter kunna föreligga för domstolens ledamöter att behärska det förebragta materialet låter sig heller icke förneka. Å andra sidan är det, såsom förut antytts, klart att för en tillfredsställande handläggning vid den form av muntligt förfarande, som av underrätterna tillämpas, måste fordras att, åtminstone till det rättegångstillfälle då målet slutföres, vederbörande bisittare förskaffat sig en bild av de spörsmål som dittills i målet varit före. Även beträffande rättsliga spörsmål som förekomma i målet äger vad nu sagts tillämpning. I vilken mån dylika föreligga bör likaledes under handläggningen ha blivit tydligt för domstolens ledamöter, och dessa därav fått anledning till visst övervägande på förhand. Av mig nu anförda omständigheter torde böra beaktas även när det gäller att bestämma tillämplighetsområdet för den undantagsbestämmelse om uppskov å längre tid än den vanliga som väl emellertid här, liksom beträffande häradsrätterna, icke kan helt undvaras, nämligen för fall där alldeles exceptionella omständigheter äro för handen.

I anledning av justitieombudsmannens framställning har inom justitiedepartementet utarbetats en promemoria i ämnet jämte utkast till lag med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt (justitiedepartementets promemorior 1935:4). I promemorian uttalades att av skäl som av justitieombudsmannen anförts närmare bestämmelser torde böra meddelas angående tiden för doms avkunnande vid rådhusrätt på sätt redan skett i fråga om häradsrätterna. De för sistnämnda domstolar i 5 § lagen med vissa bestämmelser om häradssting givna stadgandena syntes därvid i huvudsak kunna tagas till förebild. Huvudregeln borde sålunda enligt promemorian vara att rådhusrätt skulle meddela dom å det sammanträde vid vilket målet erhållit sin sista handläggning. Då denna regel icke rimligen kunde upprätthållas beträffande mål av synnerligen vidlyftig beskaffenhet eller av mera komplicerad natur borde i dylika fall, såsom jämväl stadgats beträffande häradsrätt, med domens avkunnande kunna anstå till ett senare sammanträde. Med hänsyn till arbetsförhållandena inom rådhusrätterna syntes emellertid en något kortare tidsbegränsning än för häradsrätterna kunna ifrågakomma. I överensstämmelse härmed upptogs i lagutkastet ett stadgande av innehåll att, om i anseende till målets beskaffenhet hinder mötte mot domens avkunnande vid det sammanträde då målet överlämnades, finge med domsavkunnandet anstå, dock ej längre än tre veckor från det handläggningen avslutades, där ej synnerliga skäl till annat föranledde. Med det inskränkande tillägget avsågs enligt uttalande i promemorian, att rådhusrätt vid avgörandet av mål av exceptionell vidlyftighet skulle kunna låta med domens avkunnande anstå ytterligare någon tid ut-

över de tre veckorna. Bestämmandet av anståndets längd borde i sådant fall ankomma på rådhusrätten. I promemorian framhölls emellertid, att överskridandet av den normala tidsfristen dock icke torde böra omfatta mera än någon vecka. Uppskov av den tidslängd som av justitieombudsmannen påtalats borde i varje fall vara helt uteslutna.

I likhet med vad redan gäller enligt den nuvarande förordningen i ämnet skulle rådhusrätt, då dom ej avkunnades genast efter målets överlämnande till rättens prövning, tillkännagiva när domen komme att givas.

De föreslagna bestämmelserna om anstånd med doms avkunnande skulle ej gälla mål angående häktad eller andra slag av mål för vilka särskild skyndsamhet vore föreskriven eller eljest skulle iakttagas. Såsom exempel på mål av sistnämnda slag anfördes i promemorian mål som avses i 6 § lagen den 6 juni 1924 (nr 206) innefattande bestämmelser om förfarandet i brottmål rörande vissa minderåriga samt mål angående egendomsavträde enligt konkurslagen.

Beträffande tiden då dom skulle skriftligen utgivas skulle enligt lagutkastet gälla vad Konungen därom stadgade. I promemorian hänvisades härutinnan till bestämmelserna i § 16 förordningen den 7 december 1883 (nr 64) angående expeditionslösen.

Över promemorian jämte lagutkastet hava efter remiss utlåtanden avgivits av Svea hovrätt, Göta hovrätt, hovrätten över Skåne och Blekinge ävensom samtliga rådhusrätter. Därjämte hava föreningen Sveriges stadsdomare och Sveriges advokatsamfund inkommit med yttranden.

Förslagets genomförande har utan reservation tillstyrkts av Göta hovrätt och hovrätten över Skåne och Blekinge samt ett femtiotal rådhusrätter ävensom Sveriges advokatsamfund. Av rådhusrätterna har ett stort antal uppgivit, att de föreslagna stadgandena icke innebure annat än ett lagfästade av rådande praxis.

I åtskilliga andra yttranden hava vederbörande myndigheter icke haft något att erinra mot en reglering av förevarande spörsmål men förordat vissa jämkningar i de föreslagna bestämmelserna. Några rådhusrätter ävensom föreningen Sveriges stadsdomare hava uttalat tveksamhet beträffande behovet av den föreslagna reformen. Denna har helt avstyrkts såsom icke erforderlig av ett mindre antal rådhusrätter.

Beträffande förslagets detaljer hava några rådhusrätter förmenat, att en tidrymd av en vecka alltid borde stå till buds för domens författande; andra hava förordat längre tid, vissa rådhusrätter ända till tre veckor.

Såsom giltig anledning till uppskov med domens avkunnande har rådhusrätten i Halmstad ansett kunna godtagas även annan omständighet än den i lagutkastet angivna eller målets beskaffenhet. Sålunda borde anhopning på en viss dag av flera mål kunna motivera dylikt uppskov. Rådhusrätten i Göteborg har betonat, att rättens ledamöter samtidigt hade att sköta en mångfald övriga ämbetsåligganden av såväl judiciell som administrativ natur, vilka kunde förhindra ledamöterna att omedelbart eller

mera sammanhängande ägna sin tid åt det föreliggande målet. Rådhusrätten i Lindesberg har uttalat att — såvitt anginge de mindre stadsdomstolarna där ordföranden hade att ensam svara för göromålen — hänsyn jämväl borde få tagas till andra tjänsteåligganden som icke tålde uppskov, såsom valförrättningar och exekutiva auktioner å fast egendom. Även andra rådhusrätter hava gjort liknande uttalanden.

I fråga om den i förslaget för visst fall stadgade uppskovstiden av tre veckor har Svea hovrätt förordat att den för häradsrätterna för dylikt fall angivna tidsbegränsningen av fyra veckor borde gälla även för rådhusrätterna. Hovrätten har härutinnan anfört bland annat:

Väl kan icke vid rådhusrätterna föreligga ett skäl till längre uppskov med doms avkunnande, som ofta förefinnes vid häradsrätterna, nämligen hänsyn till nämndens arbetsindelning. Men det synes hovrätten som om i stället rådhusrätternas kollegiala organisation ofta skulle kunna föranleda behov av något längre anstånd med doms avkunnande än vid häradsrätt. Ordföranden i en häradsrätt kan i regel under tiden från handläggningens avslutande och till dess dom i målet skall avkunnas ensam disponera handlingarna i målet. Vid en rådhusrätt däremot skola minst tre personer granska handlingarna och avgiva sina vota. Därtill kommer att, liksom vid häradsrätt, under nu ifrågakvarande tid protokoll för sista sammanträdet skall uppsättas och utskrivs. Särskilt i de ej sällan förekommande fall, då vid sista rättegångstillfället vidlyftig handläggning förekommit, torde stundom vid de större rådhusrätterna med deras stora arbetsbörda svårigheter möta att i de mål av vidlyftig beskaffenhet eller av mera komplicerad natur, varom här är fråga, på tre veckor medhinna nyss berörda arbete.

Åtskilliga rådhusrätter hava uttalat sig i samma riktning.

Rådhusrätten i Gävle har ansett treveckorsbegränsningen kunna godtagas i brottmål under det att tiden inom vilken dom i civilmål skulle avkunnas borde bestämmas till högst fyra veckor från det handläggningen avslutades, där ej synnerliga skäl till annat föranledde. Stockholms rådhusrätt samt rådhusrätterna i Göteborg och Karlstad hava uttalat sig för en fem veckors tidsfrist.

En absolut begränsning av anståndstiden har föreslagits av rådhusrätterna i Kalmar och Örebro. Rådhusrätten i Kalmar har sålunda ifrågasatt huruvida icke tiden, även när synnerliga skäl till anstånd föreläge, borde begränsas till fyra eller, beträffande verkligt stora mål, till sex veckor. Rådhusrätten i Örebro har föreslagit sex veckor från handläggningens avslutande.

Såsom förut nämnts finnas icke för rådhusrätts vidkommande några bestämmelser, motsvarande dem som gälla för häradsrätt, rörande skyldighet att inom viss tid avkunna dom i ett slutbehandlat mål. Frånvaron av dylika bestämmelser synes icke stå i överensstämmelse med god processordning och torde jämväl, såsom av justitieombudsmannens förut återgivna skrivelse framgår, vara ägnad att medföra olägenheter. En reglering av rådhusrätts skyldighet i berörda hänseende synes därför böra komma till stånd. Här-

Departement-
chefen.

emot har det övertvägande antalet av de i ärendet hörda myndigheterna ej heller haft något att erinra.

Bestämmelserna i ämnet torde böra givas det innehåll som framgår av det remitterade lagutkastet. I ett antal yttranden har förordats en utsträckning av den i utkastet föreslagna anståndstiden av tre veckor. Tillräckliga skäl synas emellertid icke föreligga för en sådan ändring av utkastet.

I lagutkastet har såsom hinder för doms avkunnande å det sammanträde då handläggningen slutförts angivits 'målets beskaffenhet'. Det i departementspromemorian gjorda uttalandet att fråga här skulle vara om mål av synnerligen vidlyftig beskaffenhet eller av mera komplicerad natur synes emellertid innebära en alltför sträng tolkning. Stadgandet torde böra tolkas som avseende svåra eller vidlyftiga mål överhuvud taget.

Flera rådhusrätter hava i sina yttranden uttalat att såsom hinder för doms avkunnande i anslutning till målets överlämnande borde kunna godtagas jämväl sådan omständighet som förekomsten på en och samma dag av flera större mål eller av andra domstolen åvilande brådskande ämbetsplikter än de judiciella. I anledning härav må erinras att i samband med tillkomsten av de för häradsrätt gällande bestämmelserna i ämnet föredragande departementschefen i propositionen icke ansåg sig kunna beakta ett av lagrådet väckt förslag att såsom hinder av förevarande slag i lagrummet upptaga även 'mängden av de å sammanträdet slutförda målen'. Då detta icke ansetts kunna godtagas som hinder såvitt angår häradsrätt, torde så ej heller böra ske med avseende å rådhusrätt. Lika litet synes den andra i detta sammanhang åberopade omständigheten böra upptagas i lagen såsom skäl för uppskov med domens avkunnande.

Ifrågavarande lagstiftning torde böra träda i kraft den 1 juli 1938.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt.*»

Föredraganden hemställer att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Wilhelm von Schwerin.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, ha här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 21 december 1937.

Närvarande:

justitierådet AFZELIUS,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden FORSBERG,
SANDSTRÖM.

Enligt lagrådet den 28 oktober 1937 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 22 oktober 1937, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag med vissa bestämmelser om doms avkunnade vid rådhusrätt*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet hovrättsrådet Ernst Leche.

Lagrådet yttrade:

Förevarande lagförslag har i stort sett utformats efter förebild av 5 § i lagen den 8 mars 1935 med vissa bestämmelser om häradsting. Under det att sistnämnda stadgande för vanliga fall utgår från att anstånd med doms avkunnande, då den ej kan givas vid det allmänna sammanträde vid vilket målet slutförts, icke bör överskrida fyra veckor, har emellertid motsvarande tidrymd här satts till tre veckor från det handläggningen avslutades. Såsom skäl härför har anförts att med hänsyn till arbetsförhållandena inom rådstuvurätterna en något kortare tidsbegränsning än för häradsrätterna syntes kunna ifrågakomma. Även om iakttagandet av den sålunda angivna tiden vid ett stort antal mindre och medelstora rådstuvurätter icke lärer vålla svårigheter, kan det sättas i fråga huruvida detta är fallet jämväl med de större rådstuvurätterna, där förhållandena äro mera jämförliga med de vid häradsrätterna rådande. Vad Svea hovrätt och vissa större rådstuvurätter i ärendet anført synes visa att arbetsförhållandena vid dessa rådstuvurätter knappast i sig själva äro sådana att för dem en kortare anståndstid än för häradsrätterna är motiverad. Med anståndstidens normala begränsning till fyra veckor torde också i huvudsak reformens syfte vinnas, varemot — under nuvarande rättegångsordning — vid en snävare begränsning fara kan

föreligga att det för exceptionella förhållanden avsedda undantaget komme att åberopas i sådan utsträckning att detta syfte kan äventyras. Lagrådet hemställer därför att tidsbestämmelsen tre veckor utbytes mot fyra veckor.

Enligt 27 § i lagen om arbetsdomstol skall i allt, varom ej i lagen är särskilt stadgat, beträffande arbetsdomstolen och rättegången därstädes lända till efterrättelse vad i fråga om rådstuvurätt är föreskrivet, där det är tillämpligt. Vid bedömande av det remitterade förslaget kan förden skull icke lämnas obeaktat, att förslagets bestämmelser tilläventyrs skulle kunna anses äga avseende även å arbetsdomstolen. Att emellertid arbetsdomstolen icke i det hänseende varom nu är fråga kan utan vidare likställas med rådstuvurätt synes vara ställt utom tvekan. Även om beträffande rättegång vid arbetsdomstolen i de icke genom särskilda bestämmelser reglerade delarna hänvisning ansetts kunna göras till vad som gäller om rådstuvurätt, förefinnas dock djupgående skiljaktigheter. Arbetsdomstolens ställning inom det rättsområde, som blivit den anvisat, målens egenartade beskaffenhet och avgörandenans vittgående betydelse för tillämpning av kollektivavtalen ävensom domstolens sammansättning med därav betingade särskilda arbetsformer måste utesluta varje omedelbar jämförelse med de allmänna domstolarna. Lika litet torde med avseende å arbetsbördans någorlunda jämna fördelning en beräkning låta sig utföra efter samma måttstock som beträffande en rådstuvurätt. Vid dessa förhållanden lär icke lämpligen kunna ifrågakomma att fastställa några särskilda föreskrifter om den tid, inom vilken arbetsdomstolen skall hava avkunnat dom i där handlagt mål. Att något dylikt skulle vara åsyftat med det remitterade förslaget är ej heller att antaga, och på grund av det i nyssnämnda stadgande gjorda förbehållet torde en ny lag i enlighet med förslaget icke komma att innefatta hinder för arbetsdomstolen att härutinnan såsom hittills förfara efter omständigheterna. Något undantag eller förbehåll med avseende å arbetsdomstolen synes därför icke vara erforderligt i förslagets text.

Ur protokollet:

Wilhelm von Schwerin.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30 december 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, anmäler lagrådets den 21 december 1937 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 22 oktober 1937 remitterade förslaget till lag med vissa bestämmelser om doms avkunnande vid rådhusrätt.

Efter redogörelse för utlåtandet anför föredraganden:

»Lagrådets hemställan om utsträckning av den i lagförslaget stadgade anståndstiden från tre till fyra veckor finner jag mig icke böra biträda. Därest vid vissa större rådhusrätter svårigheter skulle möta att iakttaga förslagets tidsbestämmelse, torde genom förändringar i organisatoriskt hänseende dessa svårigheter kunna undanröjas. I anslutning till vad lagrådet i övrigt uttalat vill jag understryka att föreskrifterna i förslaget icke äro avsedda att vinna tillämpning beträffande doms avkunnande vid arbetsdomstolen.»

Föredraganden hemställer därefter att lagförslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Wilhelm von Schwerin.
